

Սա խեղճ թաղանթին ի՞նչ է եղեր,
Տէր ոչրեա, կ'ըսէ, Հայր մեր,
Կուլայ կ'ողբայ ըստակ կ'ուզէ,
Տուող չիկայ ճարն է հատեր,
Տերացու է թաղանթին եղեր:

Առաջ կ'երևի չէ՞ դրտեր զործ,
Երկու տարի է կ'ընէ փորձ,
Կ'երդէ կ'երդէ որ շահ ընէ
Մարդ չի լսեր իրեն երդոց.
Արդեօք թաղանթին եղեր ժամկոչ:

Կայիս կ'ելէ քարոզ կու տայ,
Ազգին նթերցատէր կ'ուզէ ըլլայ,
Փուճ տեղ մեզն գլորիչ ու թուղթ
Կը ծախէ ու կը տըրտընջայ.
Վարդապետ է թէ արեղայ:

Մերթ ի գաղթան լէրանցն Ալլան
Կ'ելէ համբէլ շաղփն համայն,
Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ, կը պոսպըռայ,
Կ'ուլայ կ'ողբայ ազգին վերան.
Ինքն է եղեր կընէ լալան:

Մերթ աղուաւ պէս կըրկըրայ
Սոխակի պէս կըլլել կու տայ,
Կարծէ ազգին կ'ընէ օղուտ.
Կաջաղակ կամ թուլակ չըլլայ,
Ե՛, ի՞նչ թըռչուն է ասիկա:

Երբեմն ձեռքը կ'առնէ Շէֆր,
Կը հընչեցնէ ու կարծէ որ
Հարաւ, հիւսիս, մինչ արեւմուտք
ԱՆ խուլցեր են Հայերն բոլոր.
Փողահար է եղեր խեղճ փոր:

Հազիւ հաշիւ հաշիւ կ'ընէ,
Կը նայի որ զուճարն զրոյ է,
Վերջ՝ կը զըջայ ու կ'ըսէ որ
ԱՆ փեռաբէտ չուղեր համբէ.
Արդեօք ի՞նչ բան ըսել կ'ուզէ:

Փերպակճի խանն որ եկեր ես,
Ու կ'ըսես որ չանիս երես.
Ինչ կըտաւ չես որ քեզ մաքրեմ,
Ի՞նչ կեղծաւոր հաւ սեւերես
Ես, որ ինձմէ գեղ կը խընդրես:

Ես, համեստ, կոյս, Յաւերժահարս,
Ի՞նչ լէճեանի կ'ընես աղաւ.
Դու տնօթի քէն՝ վեր քարը
Կ'ուզես ուտես ու շատ շատ լատ,
Թո՛ւրես ունիս՝ ի՞նչ կ'ամբընաս:

Այդ խանը որ փերպակճի է,
Յուսա՛րբեսդ ճերմըկցընէ.
Բայց մ'անպատուեր որ չամբընաս,
Ու ետք ելլես Յաւերժ Հարսէ
Նըստաս խնդրես որ քեզ մաքրէ:

Յիշէ՛, որ ես փափուկ աղջիկ՝
Չեմ ախորժիր, թաղանթի մըռնիկ,
Կըռիւ ընել, այլ կը ներեմ,
Ու կը ցախիմ որ սիրտս քընքնիկ
Դառնացուցիր հաւ անուշիկ:

Թէ որ ինձի մընար՝ խեղճ,
Չէի խօսեր բարբառնաւոր.
Բայց մեծն Հերա ինձ հրամայեց
Որ քեզ այսպէս պատասխանեօք,
Լէ՛ք հանող օղակէ՛ ԵՕՐ:

Դու խեղճ թաղանթի թէ որ կ'ուզես
Ազգիդ օղնէլ արդարապէս,
Ի՞նչ ափդ բացեր ողորմութիւն
Մէկէն միւսէն փող կը խընդրես.
Ի՞նչու այդպէս մաւրացկան ես:

Չեռքի հանդէսդ վանդակ մ'է՛ դունա
Թէ՛ որ մէջը չունիս սընունդ՝
Թող վանդակըդ ու աղատէ՛,
Դըստացաւ մ'ըլլար բաժնորգներուդ,
Ի՛ր երկու կողմանց կ'ընէ օղուտ:

Չես գիտեր մեր Օրադ բապէտք
Շահ չեն յուսար Ազգէն երբեք.
Պէտք չէ որ տաս զայն խաղաղութիւն,
Եւ՝ Ասոր-ճմե ճաղիւն աղէ՛
Որ խըղճմասն քոյ իրենց մէկ:

Ազգը խուլ չէ, խիղճ ալ ունի,
Ի՞նչ կ'անպատուես երգովդ զանի,
Առաջ գընա՛, մի՛ գըժգոհեր,
Ու թաղանթիկդ լսէ պիտի,
Թէ լսե՛րու է ն'արժանի:

Բայց թէ կ'ուզես ըստակ շահիս՝
Աղէկ գիտէ սա ըսածիս,
Մի՛ տըրտընջար, կըրցածիդ չափ
Ըժան ծախի՛ սուղ թաղանթինիս,
Ու զո՛հ կ'ըլլաս շատ, սիրելիս: